

De Debò

EVA BERENGUER

Nit molt llarga, intensa i càlida en el sentit més asfixiant del mot. Ell ja havia despertat la meva curiositat abans que el conegués personalment. Cert, ja hi havia un primer estímul. N'hi va haver més. La intuïció no sempre traeix. Com tenir-lo al costat i deixar-me mirar per aquells ulls grans de detectiu privat d'impagable ingenuïtat. Hagués fet fora tothom per treure'm un altre botó.

La tercera prova que, efectivament, m'encuriosia, va fer-se evident durant una conversa amb una altra persona. Una conversa incòmoda tan aviat ambdues es colpegen suaument les galtes. Nit moguda, ja ho he dit, estómac amb l'aforament complet, alcohols de colors, un diàleg sense sang, un seguit de trivialitats jugant a ping-pong.

— No, de veritat, quedem per fer un cafè, el dia que a tu et vagi bé.

— Un cafè?

— Sí... Per què no? Tinc ganes de xerrar amb tu!

— No m'agrada insistir sobre política— vaig dir, amb un somriure que possiblement hagués preferit no tornar a veure. (Estàs intentant fer-te la interessant? Boja, si ni tan sols t'agrada i no és capaç d'adonar-se'n! En un altre context aviat et penediries de l'estúpidesa que acabes de deixar anar, però estàs aquí... amb aquestes botes de pija puta, amb trenta anys com a mínim, «amb un somriure que possiblement hagués preferit no tornar a veure». Tu no havies estat mai cínica; a més, sí que t'agrada insistir sobre política!)

De sobte, vaig aixecar la vista, no sé, com si busqués aire net. Una furtiva però determinant mirada a l'exterior: algú. Sexual, molt. Jove, molt. Follaria amb tu i em deixaria follar per tu, vaig pensar impulsivament, mentre estirava amb desconcertant sensualitat el meu coll de ballarina russa, rossa, i somreia dolçament. Innocent, o no tant. Ell també em mirava, n'estava convençuda: pits de nena de setze anys, boca rotundament dibuixada. Alegre. Fràgil. Dona. Em vaig sentir indescriptiblement bonica i delicada. Morena. Potser sí que havia begut un pèl massa. Excitada.

— Ei, va tot bé?

— Eh...? Sí, sí, genial, què em deies?

— Sí? Bé. Doncs això, que jo també insisteixo, hehehe i hehe. Va, dóna'm el teu telèfon, que m'agradaria molt.

Un moment. Sovint em costa controlar tot allò relacionat amb el sexe que vol caure'm dels llavis. Parlar de sexe morirà sent barroer. Barroer és com ser vulgar, que és semblant a ser ignorant, que té a veure amb pertànyer a una lliga inferior. No sé ben bé com he arribat aquí, però el cert és que ningú suporta sentir-se inferior. Això, que no en parlo. De sexe, vull dir. Tampoc és que me'n preocupi gaire, de fet intueixo que el meu company curiós sabrà com trobar-me. Encara que ell sí que parli de sexe, obertament, amb les meves amigues, el dia de la presentació oficial, i totes riguin encantades. Encara que no sigui soci de cap gimnàs. Encara que s'emprenyi (a sobre), perquè em nego a donar-li un «quesito» marró per respondre Leon-Tolstoi-és-un-extrem-esquerre-bosnià-que-va-jugar-al-Celta, si-tu-no-en-saps-de-futbol! Encara que no sàpiga que la Xina és la segona potència mundial. Encara que sigui un somiador. De debò.

Algú m'estira. Entre cossos suats de la gent, desaparec de la mà d'un home amb les ungles pintades amb el color plata de la línia Justin Bieber. Quan torno, amb la pretensió de reprendre la xerrada políticament correcta, arreglada i amb un punt de maquillatge, no m'espera ningú.

Encara que hagi de caminar més per arribar a lloc. I si no m'avorreix? I si em fa riure? I si folla bé? Podem acostumar-nos a tot. (I si...?)

—Eps, ja soc aquí... les meves amigues, no t'ho creuràs, sí, eh... (què estàs fent, si no vols quedar amb ell), té, el meu tel... XXXXX!?! I aquesta pudor? Ecs, quin fàstic! He fet bé de no voler donar-te el meu telèfon!

Ja ho he dit, crec. Nit esbojarrada, alcohol amb i sense gel, sovint sense sal ni llimona. Estòmacs ressentits. Novell i incipient mal de peus. I aquest *xungu* què vol ara?

— Tia, tens paper?

— Què? No. Vigila no caiguís, un idiota que sempre vota ha potat aquí.

— Vols menjar-me la polla?

— Eeeeeeh?... No tinc sort. More't, porc, m'has desconcentrat, gilipolles!

Què estava dient... Ah, sí: i si és la persona que necessito al meu costat per no sentir-me mai sola? Ai, que m'estic marejant... m'estic marejant?... Em sembla que... em sembla... emmm... Aaaaaaaiiiii.....! Meh feh mal a da caga, crek..... I zi éz ei? Puaj, puaj! Que brut està el terra... a la merda el vestit de seda!

— Eiiii! Estàs bé?

— Tu? (M'he trencat algo fiyo)

— No sabia si volies que vingués o no!

— I què t'ha fet decidir?

— Has caigut!

— Ah, sí... Sí que volia, que vinguessis... Caure m'ho hagués estalviat!

— Què bé... que ho volguessis. T'has fet mal? De què xerràveu tanta estona amb el teu amic?

— De política. No, estic bé, la sang és molt cridanera. M'ajudes a aixecar-me?

— Avui? Per què? És clar, vés amb compte, poc a poc.

— Aquesta pregunta també me l'he feta jo. Espera, em penso que m'estic marejant...

— I tant! Si vols pots recolzar-te en mi... No m'importa que em taquis la camisa. Ja t'ho han dit, segur, però és que ets molt guapa. Ara estàs despentinada i plena de sang, però ets molt guapa.

— Què dius ara... ai... tu també ets guapo, molt guapo... per això he estirat el coll. Despentinada!?

— Sí? Gràcies! Una mica, no pateixis, només una mica despentinada. Si és que t'he

vist i m'he dit, joder, noi, quin llamp de tia. Només de veure't m'he posat... malalt!

— Hahahahahahahahahahahahahahahahahahaaa...

— No riguis! Com et dius?

— Elisabeth.

— I tu?

— XXXX XXXXX

— No em prenguis el pèl.

— T'ho juro! Què passa?

— Marxem d'aquí (no pot ser... el germà petit? Però no vivia a Abu Dhabi, aquest?).

— Vigila que tornes a caure! Hòooostia, Elisabeth! Meeeerdaaaaa... No calia aixecar-se tan ràpid, dona! Estàs bé...? Si us plau que algú m'ajudi! Truqueu a una ambulància o que vingui algú amb un cotxe!

Per cert, m'agradaria saber si és realment baix el nombre de casos amb èxit entre determinades parelles de persones, les que diuen sí sense pensar-s'ho gaire més del que pot pesar un sentiment, prou fort com per arriscar-se a creure en ell. Els que arrenquen a caminar carrer amunt, carrer avall, i que per tots els forats del món es defensen de les adversitats de manera anònima. Vaja, si s'entén anònim per invisible, el que dic és més impressionant, ara me'n adono. Invisible és, per exemple, la senyora gran que encara espera que li expliquin bé perquè la seva tele no funciona des de fa una pila de mesos, perquè les raons que li dona la Magda de Can Croissants la tenen ben despistada. Almenys que li diguin on s'ha d'apuntar, però que algú li ho digui, per favor, que els dies se li fan molt llargs. Bé, amb tot això vull dir que s'ho curren molt aquestes parelles de persones, dediquen moltes hores a continuar plegats cap a endavant. És això i no el que ara no et puguis treure del cap la cara de la senyora del puto TDT. Tothom coneix una minúscula iaia seca que no té ningú. Què hi vols fer, endur-te-la a casa?

No és bo per a la salut deixar de caminar, saps? Pel camí s'esborren històries que sí, avui ens han fet com som i són responsables que quan vulgui ploure ens facin mal les cicatrius o les articulacions, però no cal que hi dediquem més temps, al passat. Només porta maldecaps. Que per què? Perquè no et pots tirar a un record, ni li pots recriminar res, ni pots abraçar-lo, ni pots mostrar-li la teva indiferència, que és com un punyal. No ho vas poder resoldre com haguessis desitjat o, simplement, no va sortir bé. L'elefanta rosa ja ho va dir, l'altre dia, deixa-ho córrer, Pocoyó... i no perdis el temps. (No ho va dir, això, l'elefanta rosa, què coi dius, ara?)

Que en quina llengua? (Tu també has begut, oi?) Amb moltes, amb un munt. Però no s'entenen amb elles, de manera que tampoc es barallen per elles. Com tampoc es barallen per les terres, perquè tothom pot triar una terra o dues o cap per sentir com a pròpia i així tots són com veïns que donen tranquil·litat perquè hi són, però no molesten. Fan servir els ulls. (Començo a... Quina son que tinc... Geeent, podeu afliuixar una mica la música, si us plau? Només una mica... sí, gràcies.)

Paral·lelament, he constatat que el nombre de casaments i naixements de nens augmenta: estem parlant de sentiments. (M'he perdut, què té a veure? Escolta, ara m'agradaria dormir, tranquil, només seran cinc minuts...) Merda de futur estem construint!

— Beeeeth! Déu meu!, què ha passat? I tu qui ets, Jacob Black? Està inconscient?! És que ningú té saldo? Em sents, nina? Sóc la Priscilla!... Bonica... obre els ulls... pots sentir-me? Oh, no...! Això és sang? Vigileu que la taca costa un ou de treure!

— Calla ja, travelo. L'ambulància està de camí.

(Quin futur? El de les parelles? Ei, segur que heu abaixat la música?)

Elisabeth, sóc el doctor Facundo, em sents? Si em sents acluca els ulls dues vegades. Si és que no, tens un problema. I jo un cap de setmana fotut enlaire. Quines comes tan suaus... (More't, porc.)